

בעייד ד' תמוז תשי"ע

18.6.2010

גליין ססי 2606

עלון קיבוץ סעד

"והיית כגן רווה"

וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו" (ישעיהו נח')

יום הולדת שמח לסעד!

צילום איתן הימן

בין הכאה לדימוך – על חטאיהם

רבים תמהים בצדק, על עונשו הקשה של משה, שלא להכנס לארץ ישראל. הקושי הוא כפול ומכופל, כיון שהחטא עצמו איננו ברור, ממילא לא מובן מדוע נענש משה בצורה כה קשה?

ההסבר הידוע ביותר לחטאו של משה, שמבחינות רבות הוא הקרוב ביותר אל הפשט, הוא הסברו של רש"י הקובע, שהחטא היה שה' ציוה את משה לדבר אל הסלע ולהוציא ממנו מים לעם, והוא לא עשה זאת אלא הכה בסלע. הפסוק המתאר את עונשם אומר:

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהָרֹן יְעַן לֹא הֶאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי לְעֵינַי בְּנִי יִשְׂרָאֵל לְכֹן לֹא תָבִיאוּ אֶת הַקְּהָל הַזֶּה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָהֶם.

ואומר על כך רש"י:

שאילו דברתם אל הסלע והוציא הייתי מקודש לעיני העדה ואומרים מה סלע זה שאינו מדבר ואינו שומע ואינו צריך לפרנסה מקיים דבורו של מקום, קל וחומר אנו.

והנה, רבים מלמדים זכות על משה משני כיוונים: תחילה, באמת מדובר בחטא קטן ביותר ומדוע נענש כה קשה? ועוד, יש לזכור שהייתה כבר פעם אחת בה עמד משה באותה הסיטואציה, ושם הוא צווה דוקא להכות בסלע ולא לדבר. בספר שמות מסופר שכאשר הגיע העם לרפידיים, לא היה מים לעדה לשתות, ובעקבות תלונתם, ה' ציוה את משה דווקא להכות בסלע ולהוציא להם מים:

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה עֲבֹר לְפָנַי הָעַם וְקַח אֶתֶּךָ מִזְקָנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִטֶּן אֲשֶׁר הִכִּיתָ בּוֹ אֶת הַיָּאֵר קַח בְּיָדְךָ וְהִלַּכְתָּ. הִנְנִי עֹמֵד לְפָנֶיךָ שָׁם עַל הַצּוּר בְּחָרֵב וְהִכִּיתָ בַּצּוּר וַיֵּצְאוּ מִמֶּנּוּ מַיִם וְשָׁתָה הָעַם וַיַּעַשׂ כִּן מֹשֶׁה לְעֵינַי זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל (שמות יז).

אצלנו אמנם משה צווה במפורש לדבר אל הסלע, אך יחד עם זה נאמר לו לקחת איתו את המטה כנאמר: 'כך את המטה והקהל את העדה... ודברתם' – ואם כן היה למשה מקום רב לטעות, הן בגלל שבפעם הקודמת נאמר לו להכות, והן בגלל שעתה הודגש לו שהוא צריך להקהיל את העדה בעזרת המטה!

והנראה לעניות דעתי, שבפרשה זו אנו מתחילים להבין שעם ישראל עומד בפני שינוי גדול ומשמעותי ביותר בדרכו. עד עתה, העם היה תלוי באופן מוחלט בהנהגתו הישירה של משה רבינו ובליווי צמוד של השכינה שהילכה בקרבם. צורת ההנהגה של דור המדבר יצרה מציאות בה האנשים היו תלויים לחלוטין בהנהגה הניסית, כאשר כל צרכיהם נתנו להם ללא כל מאמץ מצידם. ברור לחלוטין שמצב זה לא יוכל להמשיך בכניסתם לארץ. בארץ ישראל לא יקבלו לחם מן השמים, והגנה של ענני הכבוד. כאן הם יצטרכו לחיות חיים טבעיים, כאשר הם יצטרכו לקדש את החומר. הבה נראה את הבדל זה בין חיי טבע החל לתת אותותיו כבר עתה לקראת הכניסה לארץ. הציווי שניתן למשה להכות בסלע, היה כאשר העם היה בראשית דרכו, אבל עתה משבגר העם, צריך היה לדבר אליו ולא להכותו. בדיוק כמו שמחנכים ילד קטן, שבתחילה החינוך הוא יותר במעשה, וככל שהילד גדל יש צורך יותר ויותר לדבר אליו. משה מצטווה לקחת את מטהו, אבל לא להכות בו אלא לדבר. פעולה זו רוצה להדגיש את השינוי במצבם; מכאן ואילך הם בוגרים והם יצטרכו לדאוג לעצמם ולא לסמוך על אחרים.

באמת לאחר מכן, ניתן לראות בברור בפרשתנו שהעם מתחיל ליטול הרבה יותר אחריות על גורלו. נתבונן למשל בדברי משה אל מלך אדום:

וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה מַלְאָכִים מִקִּדְשׁ אֵל מֶלֶךְ אֲדוֹם כֹּה אָמַר אַחִיךָ יִשְׂרָאֵל אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מָצְאָנוּנוּ (כ, יד). אדום ממאנים ומגיבים בקשיחות:

וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲדוֹם לֹא תַעֲבֹר בִּי פֶן בְּחָרֵב אֲצַא לְקִרְאֶתְךָ (שם, יח).

והנה המשך המשא ומתן מתנהל על ידי ישראל ולא על ידי משה:

וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִסְלָה נַעֲלָה וְאִם מִיָּמֶיךָ נִשְׁתָּה אֲנִי וּמִקֵּנִי וְנָתַתִּי מִכְרָם רַק אִין דָּבָר בְּרַגְלִי אֶעֱבְרָה (שם, יט). ובהמשך:

(א) וישמע הפנעני מלך ערד ישב הנגב כי בא ישראל דרך האתרים וילחם בישראל וישב ממנו שבי: (ב) וידר ישראל נדר לה' ויאמר אם נתן תתן את העם הזה בידי והחרמתי את עריהם: (ג) וישמע ה' בקול ישראל ויתן את הפנעני ויחרם אתהם ואת עריהם ויקרא שם המקום חרמה (פרק כא)

לא זו בלבד שישראל הם אלה שמנהלים את המשא ומתן, אלא שכאשר נוצר משבר, והם נוחלים מפלה בקרב, הם אינם 'מקטרים' עוד, אלא מקבלים על עצמם אחריות נודרים לנדר לה' (ולא דרך משה) וה' שומע בקולם (ושוב לא בקול משה) ומסייע בידם.

וכך גם הדבר בא לידי ביטוי מובהק בשירת הבאר:

אז ישיר ישראל את השירה הזאת עלי באר ענו לה. באר חפרוה שרים פרוה נדיבי העם במחקק במשענתם וממדבר מתנה (שם, יז - יח).

בשונה משיר הים המפורסמת בה שרו משה ובני ישראל, והיינו שמשה אמר וישראל חזרו אחריו, כאן עם ישראל בעצמו שר לה'. ומיד שוב

(כא) וישלח ישראל מלאכים אל סיחון מלך האמרי לאמר: (כב) אעברה בארצך לא נטה בשדה ובכרם לא נשתה מי באר בדרך המלך גלך עד אשר נעבר גבלך: (כג) ולא נתן סיחון את ישראל עבר בגבלו ויאסף סיחון את כל עמו ויצא לקראת ישראל המדברה ויבא יהצה וילחם בישראל: (כד) ויכהו וישראל לפי חרב ויירש את ארצו מארנן עד יבק עד בני עמון כי עז גבול בני עמון: (כה) ויקח ישראל את כל הערים האלה וישב ישראל בכל ערי האמרי בחשבון ובכל בנותיה.

המילה המנחה בכל הפרשה שלנו - **ישראל** – מופיעה כאן שבע פעמים. יתכן איפוא שתפקידו של משה הסתיים ערב כניסתם לארץ. יתכן שהיה צורך דווקא במנהיג קטן יותר, לא עוד האבא הגדול והחזק שיודע הכל ופותר את כל הבעיות של ילדיו, אלא דווקא הנהגה ארצית יותר שתאפשר לעם עצמו לקחת אחריות על גורלו ועל חייו.

שבת פרשת - הרב דוד

פרשת חקת

שעור פרשת שבוע: עפר שלומי

שבת		ימי החול	
הדלקת נרות	19.28	זמן תפילין/טלית	4.38
מנחה א' 14.00	ב' 19.35	סוף זמן ק"ש	9.10
ערבית		שקיעה	19.49
שחרית א'	6.45	מנחה א' (בחד"א)	13.15
שחרית ב'	8.30		
קידוש	11.30	מנחה וערבית	19.35
מנחה	13.30, 17.10	צאת הכוכבים	20.09
שיעור הרב דוד	18.00	ערבית	20.10
לימוד "בראשית"	17.30		
צאת השבת	20.26	שחרית נוער	7.30

אחות תורנית השבת – דורית רידר

לה היה השבוע

ביום א' השבוע התקיימה מסיבת ר"ח תמוז בארגון ו. ותיקים. נושא המסיבה הפעם – "הבית הישראלי". בית אביחי שבירושלים עשו פרויקט שבו הכינו סרטונים קצרים על תשע משפחות מכל גוויי החברה בישראל, כגון: משפחה חרדית, משפחה מקיסריה – צברים חילוניים, משפחה קוצינית ממסילת ציון החיה במסגרת החמולה ועוד. בין השאר צילמו גם את משפחת אהרוני – גאולה וליפא – משפחה ותיקה מהקיבוץ הדתי.

לאחר דברי פתיחה על חודש תמוז ומקור שמו מפי חנן גולן, ליפא סיפר על בית אביחי ופרויקט "הבית הישראלי". הוקרנו חלק מהסרטונים בליווי הסבר מפי ליפא. היה זה אחר-צהריים מעניין ונעים. לתשומת ליבכם – אמנם ו. ותיקים מארגנת את האירועים האלה, אבל המסיבה פתוחה לכל הציבור, והיינו מצפים שחברים נוספים ישתתפו בה.

למי שרוצה לצפות בסרטונים – אפשר למוצאם באינטרנט באתר בית אביחי (דף הבית). כשלוחצים על ערך מוסף מקבלים תפריט ובו גם כותרת "הבית הישראלי".

ברוריה אורן.

עוד בראש-חודש תמוז התקיים בביה"ס טקס הסרת הלוט מעל שלט הזכרון לעפרה שהם ז"ל, לצד "תיבת עופרים". בטקס נכחו בני משפחתה של עפרה ז"ל, מנהל ביה"ס-יחזקאל לנדאו, המורים, מנהל מחלקת החינוך במועצה-מוטי אדרי, וכן תלמידי כתות ה' – ט', ונשאו דברים- יחזקאל, רבקה גרוסמן ויצחקוב. עד כה נדחתה חניכתו של המקום בשל התקווה להשיג עוד תקציב לפרויקט, אך משנכזבה התקווה לקבל כרגע תקציב נוסף הוחלט להסתפק במה שיש כרגע ולברך על המוגמר. יחזקאל סיפר כי בעלת הרעיון לבנות מיצב סביבתי יפה סביב המיגונויות היא תרצה אורן, והמתכנן – הנזי ברנהרד. אביו של אחד התלמידים הנמצא בקשר עם חברה אדריכלית השיג את סיועה של החברה, וכך יצא הפרויקט אל הפועל. רבקה גרוסמן מנהלת חברת הנוער, סיפרה עד כמה היתה עפרה מחוברת לתלמידים שאהבו את החצר יותר מאשר את הכתה, וכיצד עודדה אותם ומשכה אותם ללמידה - ולכן כה מתאים להנציחה במבנה שכזה בחצר בית-הספר. לסיום, כפי שנהגה עפרה, חולקו עדשים לכל ילדי ביה"ס שבאו בחולצות לבנות לכבוד ראש-חודש.

ביום רביעי התקיימה ההצגה של בוגרי כתה ט', הפעם בנושא החיים בעידן הוירטואלי. מה יש בפייסבוק שמושך כל-כך את בני הנוער? במערכונים שונים מחיי הכתה הדגימו בחן השחקנים והשחקניות מה טוב בפייסבוק, בבמיה של אסתר מרכוס מעלומים. יישר כח לבוגרים ולבוגרות, וליצחק שלומי מחנך הכתה על המסירות וההשקעה! חופש נעים לכתה ט' ולכל חטיבת הביניים המתחילים בשבוע הקרוב את החופש הגדול!

ביום חמישי השבוע יחול בע"ה יום ההולדת ה – 63 לקיבוץ סעד! לרגל המאורע לפניכם עלון חגיגי העוסק, לצד העניינים השוטפים, בנושא "לכתך אחרי בארץ לא זרועה" – על קשיי תחילת הדרך בסעד, על הקליטה בסעד, למה קשה היה להתרגל ועל ייחודו של המקום עבור תושביו. קראו ותהנו!

**לכל המעוניינות - הנכח מוזמנות בשבת בבקר, בשעה 9.15,
לקריאה בתורה ותפילת מוסף, במועדונית החטיבה!
להתראות, הצוות המארגן.**

לכרונות מסעף תחתית - מספרת רחף סימון: ליל הפרד

היה זה זמן קצר אחרי החתונה שלנו, של רלי ושלי. היה חורף קשה מאד עם גשם זלעפות ורוחות עזות. גרנו האהל שהיה מורכב משתי יריעות בד, יריעה פנימית ויריעה חיצונית. היתה לנו האהל רצפת בטון, והיה די נעים לגור בו. כל רכושנו כלל: שולחן קטן מרובע, שני כסאות וארגז תנובה ששימש אותנו לאחסון של מיני פרטים קטנים. חיינו באהל בשלווה ובנחת עד שבא ליל הברד. זה היה ברד בגודל של ביצים גדולות, והוא הכה בעוצמה רבה עלינו ועל אוהלינו, עד כדי כך שהפך את היריעה החיצונית של האהל רצועות רצועות, ונדמה היה האהל לאטריות. האהל התמלא במים, והרקס (מכונת ירייה קלה) שהיה מופקד אצל רלי-נרטב. רלי שמר באותו לילה עם יהודה בר"ט ז"ל. עטפתי איפוא את עצמי במעיל גדול (שינל) של גאפירים שהיה אצלנו באהל, וצעדתי יחפה על כדורי הברד עד שהגעתי למטבח, שם חיממתי את עצמי ליד הפרימוס שבער שם. כך ישבתי בשקט כמה דקות. פתאום שמעתי צעקות ובכיות, ונזכרתי שיש אצלנו מחלקה מגויסת של בנות, וגם הן גרות באהלים כמוני, אבל הרצפה אצלן היא לא מבטון אלא אדמה... כל החפצים שהביאו איתן זה לא מכבר היו מונחים על הרצפה וכמובן נרטבו והתלכלכו מאד. כמה הבנתי לרוחן... אבל בכל זאת העלתי חיוך על פני כשראיתי חבר הולך וחוזר, ובכל פעם מביא אחת מהן על גבו. למחרת התגייסנו כולנו לעזור להן לכבס ולתלות את בגדיהן.

המים המלוחים

אחרי "יום העלייה" נשארנו קומץ של חברים, כארבעים בערך. סחרנו עם הערבים בסביבה, והם גם באו לבקר אותנו ב"מדאפה", כך קראנו בערבית לבודקה שהקמנו בקצה המחנה, שבה אירחנו אותם. מים עדיין לא היו, קו הירקון לא הגיע עדיין לסביבה שלנו, ולכן נאלצנו לנסוע יום-יום עם הטנקר הגדול, ולמלא מים מלוחים מהבאר של בארות יצחק. אני זוכרת שיהודה בר"ט היה אז עגלון, והוא מילא את תפקידו באמונה. התרגלנו איפוא לשתות מים מלוחים, והאמת-זה לא היה כל-כך נורא. אבל, היה בינינו חבר אחד, העונה לשם "אברהם צארום", והוא לא יכול היה להתרגל למים המלוחים. כל יום בגמר עבודתו היה רותם את הפרדות לעגלה עם ג'ריקן ריק וממלא אותו במי המעיינות המתוקים של נירעם (אז עבדו בהעברת קו המים מנירעם לכל הישובים בנגב). ברגע שהיה מגיע חזרה מנירעם, היו החברים אומרים אחד לשני: "בוא לקיוסק", והיו שותים לו את כל המים...

המדאפה

ביום העלייה, או נכון יותר בליל העלייה, שבו באו המונים מבני-עקיבא לעזרתנו, כדי להקים את הישוב החדש של קבוצת "בני עקיבא" הראשונה. באותו לילה בנינו את כל שהיה נחוץ לנו לקיומנו הראשוני: שלושה צריפי מגורים, צריף ח"א ומטבח, מגדל שמירה, ואפילו מקלחת שאותה הקים יעקב דרורי ז"ל וגדר מסביב למחנה. בקצה המחנה היתה ה"מדאפה" מקום לקבלת שכנינו הערביים שבסביבה. כיד הכנסת האורחים של בני ערב, היתה הרצפה מכוסה מחצלאות וכרים רכים להשען ולשבת עליהם, וכמובן הפינג'ן והפרימוס כדי להרתיח עליו את הקפה. היה בינינו חבר שקראו לו "מנדיק", שדיבר ערבית רהוטה והוא היה ה"מוכתר" שלנו. תפקידו היה לקשר בינינו לבין הערבים, ואת הדברים האלה עשה ב"מדאפה" בלבד. אלה היו כמובן הימים הכי ראשונים שלנו בסעד תחתית (מעוז מול עזה), היחסים היו מאד טובים עם שכנינו הערבים. אז העבירו את צינור המים מניר עס, ואנחנו נסענו עם הפועלים שעבדו על קו המים, וטיילנו בישובים (11 הנקודות שעלו להתיישבות שנה לפנינו) כאוות נפשנו, ובלילות עשינו את עבודות הבית: כביסה ותיקונים שונים, והיינו מבסוטים. חיינו בשקט ובבטחון עד ה-29 בנובמבר: החלטת האו"ם הידועה על חלוקת הארץ.

”לכתב אחרי הארץ לא זרועה...”

אני זוכרת את היום בו הגענו לסעד באוגוסט 2007. המשאית הגיעה לקיבוץ לפנות ערב ועבדנו עד הלילה, פרקנו כמה שיותר קרטונים ושמונו דברים במקומם. הלכנו לישון עייפים ומותשים מהיום הארוך שהיה לנו, חושבים - הנה הגענו לסעד, סוף סוף לילה ראשון בקיבוץ.

בשעה שש בבוקר פקחתי עיניים למציאות חדשה, וואו אנחנו בסעד, בוחנת את הקירות סביבי. כמה דקות של ציוץ ציפורים ושקט, ופתאום בלי שום הודעה מראש אני שומעת ”צבע אדום”. די בהלם וקצת מבוהלת מקבלת הפנים הערתי את כולם, אנחנו בקומה השנייה מה עושים? איפה מסתתרים? מהר מהר בואו נרד. כך התחיל יומנו הראשון בסעד, עד אותו היום אף פעם לא שמענו אזעקת צבע אדום. באנו לסעד מהעיר הגדולה וזה היה חדש.

שכחתי לציין שאחותי הייתה איתנו באותו לילה, כי נשארה לעזור לנו בעבודת הפריקה וכמובן שהביעה תמיהה על החלטתנו המוזרה, ”מיכל מה באתם לעשות כאן?” ”למה דווקא כאן? אין מקומות אחרים בארץ?”

מאז קיננה בנו אותה שאלה במשך שנה בערך, כל זמן שלא הנחנו את האבן הראשונה והתחלנו בבניית ביתנו בשכונת שקד, שאלנו את עצמנו, כל אחד לחוד וביחד, את הילדים שיתפנו ושאלנו: ”טוב לכם פה? קשה לכם? אולי אתם רוצים שנעזוב?” וככל ששאלנו התשובה של כולנו תמיד הייתה רק אחת, נשארים בסעד. אני זוכרת את עצמי חושבת הרבה במיוחד בדרך לעבודה מרחק שעתיים מהקיבוץ (שאף זה איננו דבר מובן מאליו), כותבת לעצמי, עושה טבלאות בעד ונגד ומתייעצת עם עצמי בכתב:

מה יש בסעד? למה דווקא סעד? ומדגישה את האותיות **סע”ד - סיעתא דשמיא, בסעד יש סיעתא דשמיא**. החשיבה החיובית והאמונה עשו פלאים, המחשבה הזאת על סעד כמקום מבורך שיש בו עזרת שמיים פוגגה את חששותיי באחת.

אין ספק שסעד זה מקום מיוחד במינו. התחברנו לסעד מאוד. ראינו איך הילדים מוכנים להתמודד ובלבד שנישאר בסעד היפה והטובה, עם אנשים שלא פוגשים בכל מקום, קהילה מדהימה וחברים. כמובן שעם הזמן מרגישים תחושת שייכות, ואתה יודע שאתה נמצא בסעד לא רק בגלל הכיף אלא גם בגלל האידיאולוגיה, והמשותף לכולם רק מחזק יותר.

עכשיו אנחנו גרים בשכונת שקד, נהנים, ורוצים להיות תמיד חלק בלתי נפרד מקהילת סעד המורחבת.

איכל אריאל

נר זכרון: ח' בתמוז – יום השנה לפטירתו של אברהם גולדפדן (אבא גרט) ז”ל
ט' בתמוז – יום השנה לפטירתו של חברנו שמואל גולד ז”ל (תשכ”א)
יב' בתמוז – יום השנה לפטירתה של חברתנו יעל קסלר ז”ל (תשס”ז)

מזכרונותיה של עליזה שטיינמן

בימי ראשית הקיבוץ היה רק רדיו אחד בחדר-אוכל (שהיה גם מועדון). כולנו היינו יושבים בחדר האוכל ושומעים חדשות. היה איסור להחזיק טרנזיסטור פרטי, רק למי שהיה הולך לבית-חולים היה מותר. מחסן בגדים היה אז משותף, פעם בכמה זמן כל אחד החליף את בגדיו. המחסן היה קובע למי להחליף כלי-מיטה. לתינוקות היו חסרות מגבות, אז כל מי שהיה מביא מח"ול מגבת, היה מוסר לבית-תינוקות, כי לא היה מספיק כסף/נקודות בקיבוץ כדי לקנות מגבות. כביסה כיבסנו בידיים, והרתחנו על פרימוס בגיגית, כי לא היה דבר כזה – מכבסה.

גרנו רק בצריפים או האהלים. אני גרתי עם 3 בחורות – יוכבד ברזילי, אסתר באום ורבקה. עכברושים התרוצצו לנו על הראשים בלי סוף, אבל לא התלוננו – ככה חיינו! שירותים- לא היה, רק בחוץ. היינו צריכים ללכת בלילה עם פנס מוסתר בתוך הכיס, כי פחדנו שמא הפדאיון יראו אותנו.

לפעמים רצינו לנסוע לשבתות, אבל לא יכלנו לנסוע מתי שרצינו, היה תור לנסיעות. בשבתות הגברים היו נוסעים להרצליה, והרווקים היו נשארים לשמור על הקיבוץ. אני זוכרת מהתקופה הזו שהיה חורף קשה, ולא היו לי נעלים טובות. אני הגעתי לקיבוץ כגברת עם חליפות עם נעלי עקב, ובכל המשק היו תעלות, ואני הייתי מחליקה בכל מקום...

דבר נוסף שאני זוכרת: כשנולדו הילדים, הם עברו ישר מבית החולים לבית-תינוקות. ילד שבכה קיבל מהשומרת בלילה מי-סוכר. כשבאתי לקיבוץ עוד לא היו לי ילדים וביקשו ממני להיות שומרת לילה. פחדתי מהחושך, אבל מה – אני אגיד שאני מפחדת? אז שמרתי, ואפילו עשיתי סיור באמצע הלילה לבית-הכולל...

עליזה, מה דעתך על הקיבוץ של היום, ובמה תרצי לברך את סעד ביום חגה?

הייתי שמחה אם היה ממשיך הקיבוץ כמו קודם, אבל למען הצעירים אני מסכימה לשנות, מה שחשוב הוא שהצעירים יישארו ושיהיה להם טוב.

אני מברכת את סעד שתמשיך ותצליח, שכל ילדיה יישארו בקיבוץ, ולא יהיו יותר עזיבות.

אני רוצה גם להודות לקיבוץ על כל מה שהוא עושה למעננו המבוגרים – למרפאה, לבית-שקמה, ולכל החברים שעוזרים למצבם של המבוגרים.

מידע בן 10

ב-1.7.10 מתחדש הביטוח השנתי של הקיבוץ:

1. **ביטוח כל הסיכונים** – מומלץ לבטח רכוש כמו: מצלמות, תכשיטים, אופניים, כלי נגינה, מכשירי שמיעה שערכם מעל 600 ₪. חברים המעוניינים לבטח, או לבטל ביטוח שהיה קיים בשנה החולפת, מוזמנים להודיע לי עד 6.7.10. במידה ולא תהיה פניה, הביטוח מתחדש אוטומטית לשנה נוספת.

2. **קלנועיות** – מומלץ לבטח קלנועיות בביטוח חובה, המכסה נזקי גוף. עלות שנתית כ-400 שקל.

3. **ביטוח תכולה** לתושבים המתגוררים בדירות הקיבוץ. תושבים שהיו מבוטחים בשנה החולפת ומעוניינים להמשיך, יפנו אלי בהקדם.

לשירותכם.

שמחה בלס.

תוצר החינוך האמיתי

(מתוך דברים שנאמרו ב"הרמת כוסית" בהנהלת-חשבונות)

"על כן יעזוב איש אביו ואמו ודבק באשתו..."

למדתי בשיעור של שמחה פרידמן ז"ל, מטירת צבי, שמצווה זו מכוונת להורים. שהרי הילדים מטבעם מתבגרים, מוצאים בני זוג, ומתחתנים. הציווי הוא להורים, לדעת לשחרר באמת, ולתת לילדים לחיות את חייהם כהבנתם.

זכינו השבוע להעמיד חופה וקידושין, ולחתן את צפריר עם בחירת ליבו תמנה. ברגעי שמחה אלו, כשצפריר עוזב את הקן של בית ההורים, אני מבקשת לומר דברים אישיים, דווקא כאן בהנהלת החשבונות. כיום, כשהקבוץ נמוג לנו, ונעלם, והחינוך הוא כבר לא ממש משותף, חשוב לי לומר משהו פרטי, דווקא על צפריר, ודווקא בזכותו של הקבוץ והחינוך המשותף.

כשנולד לך ילד מחונן, זהו ילד עם צרכים מיוחדים. יש המכנים זאת "צרות של עשירים". אני חולקת על המילה "צרות", כי אני מוצאת שהיחודיות של צפריר הביאה למשפחה ולבית שלנו הרבה התנסויות וחוויות מרתקות.

למשל, מה אני עושה עם ילד בכתה ד' שמנסה בכל מאודו להסביר לי את תורת היחסות של אינשטיין, או את המפץ הגדול, ומרצה לי על חורים שחורים וגלקסיות נעלמות...

אבל כאן נרתם הקבוץ. נרתם למשימה הכספית. זוהי ההזדמנות להודות לחיים אפשטיין ששחרר אותנו ממשימת התשלומים, ודאג למלגות לאורך השנים.

ותודה מיוחדת וענקית לחינוך המשותף.

כשרוב רובם של הילדים הלכו ללמוד ביבנה, איפשר הקבוץ לצפריר ללמוד בביה"ס למדעים ואומנויות בירושלים.

ילד דתי, בבי"ס חילוני. מעורב. דתיים וחילוניים, יהודים וערבים. וצריך להתמודד עם הריחוק, ועם הפיגועים, שהיו אז רבים, בירושלים.

ונפתחים לך עולמות חדשים. הנער אינו לומד תנ"ך עם רש"י ומפרשים, אלא פילוסופיה וביקורת המקרא. וכאן שוב נרתמה מערכת החינוך. ותודה לגילי זיוון שהשקיעה מזמנה שעות כל שבת, על מנת לנסות להשלים פערים, ולהעניק לצפריר ממחשבת ישראל.

ההתמודדות האמיתית הייתה, להישאר מחובר בכל נימי נפשך לחברת הילדים שבקבוץ.

וכאן נרתמה תרצה, וו.חינוך, וכל צוות המטפלות. ודאגו עד הפרט האחרון.

לא מוותרים על טיול אופניים לאילת. לא מוותרים על הדרכה בבני עקיבא. אין לדלג על תורנויות שבת, ועובדים בענף, במשק ילדים, ממש עד יום הגיוס.

ילדינו התבגרו וסיימו את מערכת החינוך.

אנחנו מברכים על דרך החינוך המשותף, ומאושרים שזכינו.

חברי הילדות הם החברים האמיתיים.

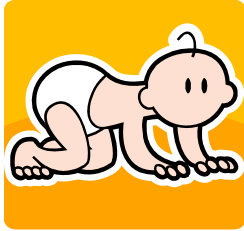
הם אלו שמקבלים את החברה שלך ומעניקים לה תחושת בית ושייכות.

והם אלו שגדשו את רחבת הריקודים בחתונה, ושימחו מכל הלב עד השעות הקטנות.

"לחיים".

רחל ואניה ברלי!

והפעם בפינתנו "הורים וילדים" – על שמות חיבה:

אף תקרא לי חנה. קרא לי יקו...

קצת מוזר, אבל הפעם אני כותב בשם בני הקטן גלעד. הוא עדיין לא יודע לכתוב אבל יש לו דרכים שונות ומגוונות להעביר את המסרים שלו, ואלו הם דבריו:

לפני כחודשיים אבא ואימא לקחו אותי למקום חדש שלא הכרתי. נשים חייכניות קיבלו את פני ואני תכף חייכתי חזרה. אימא הסבירה להם קצת על השיגעונות והרצונות שלי, (כמובן שהיא טיפה הגזימה). אבא הקשיב והיה נדמה שבווער לו לצאת... לא הספקתי להגיד ג'ק רובינסון והם נעלמו... אבל אני לא פראייר, דאגתי ליישב את סוגיה זו היטב כל הלילה, בעיקר עם אימא. אבא המשיך לישון... וככה עברו להם הימים בנעימים במקום החדש הזה שנקרא "בית תינוקות"... בטן גב והמון נשיקות, חיבוקים ואני בעננים.

יום אחד אבא ואמא ליוו אותי יחדיו לבית התינוקות וכבר בכניסה קיבלתי נשיקה חמה ושם חיבה "שוקו"... אבא ואימא כל כך הוקסמו מהשם שהחלו לקרוא לי גם בבית "שוקו" (בעיקר אבא המתלהב...). למחרת אבא נכנס לבית התינוקות ואמר בקול רם "הבאתי לכם את שוקו"... ופתאום שתיקה. אבא, שציפה לשיתוף פעולה, תהה מה קרה לשם החדש? לאן הוא נעלם? לחשו לו (ואני שמעתי) "מצטערים. לא נוכל לקרוא לו שוקו כי זה מבלבל את הילד". ואני כבר מבולבל. ממתים קוראים לי "ילד"? אבא מנסה לשכנע אותם שזה בסדר מבחינתו וממשיך לקרוא לי בקול רם "שוקו...שוקו!" - אך אין שיתוף פעולה, שם החיבה שלי ירד למחתרת.

אבא ואימא המשיכו לדסקס את הנושא גם בבית. אבא אמר: "אם הוא קיבל שם חיבה זה אומר שהוא התקבל לחבריה הטובים" ואימא הוסיפה ש"שם חיבה קוראים רק למי שאוהבים, כמו שהורים קוראים לילדים שלהם"...

אז בבקשה, תחזירו לי את השם וזה יישאר רק בינינו - בין חברים.

ותודה לאבא שעזרת לי לומר את דברי.

קובי אפרהט.

לרחל ובניה ברזילי

ליוכבד ואיציק ברזילי

ולכל המשפחה

מזל טוב מקרב לב

לנישואי צפרייר עב"ל תמנה

מזל טוב מקרב לב

לנעמי אסולין בת-המצווה

לשפרה והרב דוד אסולין

ולכל המשפחה!

למלכה ושלמה אש

ולכל המשפחה

ברכת מזל טוב לבבית

לנישואי בתם של זיוה ומשה

עדינה עם בח"ל יוסי

מזל טוב מקרב לב

לירדן אדור בר-המצווה

לאבישג ורם אדור

לחנה'לה ודני בר"ט

ולכל המשפחה!

דיווח מוועדת רכב

רכבי ביניים

ניתוח הנתונים בחודשים האחרונים מראה מגמה ברורה של העדפת "רכבי ביניים" על רכבים גדולים (9 מקומות) בגלל עלותם היקרה. גם אצל יבואני הרכב וחברות ההשכרה שוק זה הולך ומצטמצם כתוצאה מהמיסוי הגבוה ולפיכך ההיצע הרלוונטי הולך וקטן.

למרות ולעיתים אנו נזקקים לרכבים מסוג זה, בחישוב הכללי עדיין הם מהווים נטל כבד. כתוצאה מעלותם היקרה, השימוש בהם על ידי החברים והקהילה הולך ופוחת ואין הצדקה להשאירם לטווח ארוך.

בימים אלו אנו קולטים שני רכבים אוטומטיים של 7 מקומות, "מיצובישי גרנדיס" שכבר בסידור ו"רנו לוגן". בכדי להוסיף אפשרויות למטען אנו בודקים התקנת גגון קבוע, פרטים בהמשך.

תמחיר רכבי הביניים האוטומטיים יהיה 1.15 ₪ לק"מ.

7 ₪ לשעה בין 7.00 ל 15.00, ו 12 ₪ בין 15.00 ל 18.00.

רכבי 7 מקומות ידניים יחושבו כרגיל כרכב קטן.

מספר כלי רכב שנכנסו לאחרונה לסידור נושאים מספר זהה. יש לשים לב לקחת את הרכב הנכון, ולהחזיר את המפתחות לוו הנכון. לדוגמא, קנגו 284 ולוגן, 7 מקומות, גם היא 284. גם החיוב הוא שונה.

שעות יקרות

בתחילת השנה, הורדנו לתקופת נסיון את מחיר "השעות היקרות" בכ 40% לרכב קטן. כולנו תקווה כי נוכל להמשיך במגמה זו לאחר בחינת התוצאות בעוד כשלושה חודשים.

מזגנים ברכבי רנו

ברכבי רנו החדשים יש לסובב את כפתור הקירור עד הסוף בכדי להגיע לפעולת קירור מקסימאלית. ברכבים אלו לעיתים הכפתור לא נועל לגמרי את ברז החימום אם לא מסובבים עד לנקודה, ופעולת הקירור נפגמת.

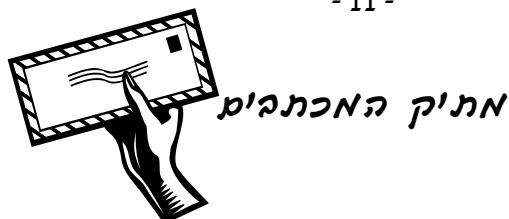
י'רט - 1. רכב.

נוהל הזמנת מט"ח

כל חבר שרוצה לרכוש יותר מ 400 יורו או דולר, צריך להזמין מראש. לשם כך ישנם פתקים לבנים על שולחני בהנהלת-חשבונות.

הבהרה – הזמנת המט"ח מהבנק בת"א נעשית ביום שלישי לפני הצהריים, והכסף מגיע לסעד רק ביום שישי בבוקר, כך שכל הזמנה שלא נעשית עד יום ג' בבוקר תכובד רק ביום שישי בשבוע שאחרי זה.

חדוה א-א-א.

31 במאי, 2010

לכבוד: נשות קיבוץ סעד

הנדון: תודה על סיוע בבזאר שבועות של "תאיר"

נשים יקרות, שלום רב,
ברצוני להודות לכן מקרב לב – בשם כולנו כאן ב'תאיר' - על העזרה הרבה באפיית העוגות לבזאר שקיימנו לקראת חג השבועות!
העוגות הרבות נמכרו היטב בבזאר, ותמורתן תסייע להמשיך בפעילותנו החשובה למען נפגעות ונפגעי תקיפה והטרדה מינית באזור השפלה והנגב הצפוני.
אנו נרגשות מאוד מההיענות המדהימה של חברות, מעצבים, יצרנים ועסקים להתגייס ולתרום לבזאר המיוחד הזה! קיבלנו מאות מוצרים, והבזאר השיג את מטרותיו: העלאת המודעות לקיומו של המרכז, וגיוס כסף לפעילות. בסה"כ נאספו באירוע כ-60,000!
לכן, ולתורמים והמתנדבים הרבים שהתגייסו לצורך העניין יש חלק משמעותי בהצלחה!!
אנו מעריכות מאוד את עזרתכן, שמחות שבחרתן לקחת חלק בפעילותנו לצמצום תופעת האלימות המינית בחברה, ומקוות לראותכן בין המסייעים לנו בפעילותנו גם בבזאר של השנה הבאה.
בברכה אביבית להתחדשות ופריחה,
שרית מימראן, רכזת פיתוח משאבים תאיר.

מיקור המכונה הקדם צבאית

לפני כשבועיים, התארחו בסעד כ- 60 חניכים של המכונה הקדם צבאית למנהיגות חברתית "נחשון".
בין חברי המכונה, השוכנת במצודת יואב – נמצאים חניכים דתיים וחילוניים, הנמצאים במסע הנקרא "חובק ישראל". מסע בו הם לומדים להכיר מקומות חדשים, אנשים, מתנדבים ולומדים.
במשך המסע מתארחים החניכים בשבתות, כל פעם במקום אחר. והפעם – התארחו בסעד.
זה המקום לומר תודה רבה לכל המשפחות שנתמו למשימת ארגון ואירוח חניכי המכונה, לארוחת צהריים בשבת. החבר'ה יצאו מאד מרוצים ושמחים. הם למדו קצת על הקיבוץ ולאחר השבת שהתארחו אצלנו – המשיכו לעוד שבוע מהנה.

כננה יצרי.

להלן מכתב תודה שהגיע מהמכונה הקדם צבאית "נחשון":

שלום רב,

אנו, חניכי המכונה הקדם צבאית "נחשון" – המדרשה הישראלית למנהיגות חברתית, היושבים במצודת יואב, נמצאים כעת בפרויקט מסכם הנקרא חובק ישראל, במסגרתו אנו מטיילים בחבלי ארץ רבים מצפון לדרום. בטויל אנו פוגשים אוכלוסיות שונות בחברה הישראלית, מטיילים בטבע, מתנדבים ולומדים ממרצים ממגוון רחב של נושאים. כל זאת במטרה להכיר את החברה הישראלית בצורה טובה יותר, ועל מנת להיות אנשים משמעותיים בעלי השפעה חיובית על החברה בעתיד.
אנו מודים לכם על שנתמתם לעזור לנו בטיולנו ואפשרתם לנו ללון בשטחכם.

המון תודה!

מאחלים לכם הצלחה בכל אשר תפנו,

חניכי המכונה וצוות המדריכים מחזור יג'.

הקניית הנהל הקהילה

יום הולדת שמח

בראשית נפתח בברכת יום הולדת לקיבוץ שלנו, בן ס"ג השנים, שכעת בכל שנה במקום להתבגר, הולך ונהיה צעיר ומחדש נעוריו. ואם נשווה ליעקב אבינו שבגיל ס"ג רק יצא להקים משפחה ולגדל ילדים, הרי שנכוננו לנו עוד גדולות ונצורות בע"ה. יהי רצון שיסייענו הקב"ה בכל מעשה ידנו, ונזכה כולנו רק לטוב, ולעשות טוב.

"ונשמרתם מאד לנפשותיכם":-

א. "פתח לנו שער, בעת נעילת שער"

זה לא רק פיוט של יום כיפור, אלא יש שומרים שממשים זאת הלכה למעשה, כלומר, משאירים את השער כמעט פתוח לרווחה. הבעיה היא לא רק בחוסר היכולת לבדוק מי נכנס ומי לא, אלא גם במתן אפשרות כניסה לכלי רכב במהירות לא סבירה, ביחס לכביש. רכבים הדוהרים פנימה גם אינם ערניים למעבר החצייה לכיוון השכונה (ראה להלן). על כן – השומרים מתבקשים לעשות מאמץ לא גדול, וללחוץ על הכפתור הסוגר את השער, לאחר מעבר כל רכב.

עם זאת, חשוב לשים לב גם לבעיה הפוכה- כשמגיע רכב גדול/משאית מהכביש, חשוב לפתוח את השער עד הסוף, ולא לפתחו למחצה בלבד. כבר קרו מספר מקרים שבגין פתיחה חלקית, לרכב היוצא החוצה, משאית ארוכה הבאה מכיוון הכביש נאלצה לעמוד רחוק מהשער, ולבלוט החוצה לתוך הכביש הראשי.

ב. מעבר החצייה לכיוון שכונת שקד

לא יהיה זה מוגזם לומר, שמעבר זה מדיר שינה מעיניו של כל אדם הער לסכנות הכרוכות בו. התנועה המשקית ההולכת וגדלה, מוסיפה דאגה לדאגותינו. לאחר התייעצות בשטח עם מהנדס תנועה, אנו נוסף בקרוב מקפצה נוספת לפני המעבר, מכיוון הכניסה, נצמצם את הרווח בין מחסומי האופניים, כך שילדינו "אומני הסללום" יצטרכו מאד להאט. כמו כן אנו בודקים אפשרות לשים רמזור אדום מהבהב, הנדלק למספר שניות בלחיצת כפתור של הולך רגל המתקרב למעבר. בעיקר נפנה את תשומת לב הנהגים מהקיבוץ- המכירים את המקום- שימו לב. סעו לאט באיזור, ובמשנה זהירות בתקופת הבריכה. (גם על הכניסה לבריכה צריך לתת את הדעת...).

ג. "ועשית מעקה לגגך, פן יפול הנופל ממנו".

אנו בתקופת בניה בסעד. בניה היא דבר מרתק, כנראה גם את הילדים. בשעות השוטטות ניתן למצוא ילדים מטפסים, נכנסים, עולים ויורדים, בכל מיני מקומות (למשל בתים חדשים בשכונה). לצערנו- לא הכל תמיד מגודר, וישנה חשיבות גדולה להגביר את המודעות של הילדים לכך שאין להיכנס לבתים באמצע בניה. טיפוס על הגג, או ירידה למרתף, כשגרם המדרגות עוד לא בנוי כלל, היא סכנה גדולה עוד יותר מסתם מסמר שינעץ, לא עלינו, בתוך הרגל. הורים- דברו על כך עם ילדיכם.

רחבת בית הכנסת

בימים הקרובים תחל העבודה בהחלפת הרחבה. ישנו קבלן שזכה במכרז. בשלב ראשון- תפורק הרחבה הקיימת, ותיעשה חפירה בעומק של 70 ס"מ בכל השטח, על מנת להניח תשתיות לרחבה החדשה. כמובן שהכניסה לאזור תיחסם, ודרכי גישה לבית הכנסת בזמן העבודות תהיינה רק מהצדדים. אנו מקווים שנחדש את השנה החדשה, ברחבה חדשה.

פינת הסיפור המוזר

לעיתים מזמנת העבודה הפתעות שונות. כך למשל הגיע למנכ"ל עמיגור(?) מכתב מנתנאל דרעי, בו מציין מר דרעי שהממדים שנבנו עד כה בסעד, אינם עומדים בתקן, ולא נעשו לפי החוק. מר דרעי מפרט את הליקויים באופן מקצועי. התלונה והכתוב בה נבדקו כמובן, והתברר שחלקן של התלונות מפוברקות לחלוטין.

יש רק בעיה קטנה אחת- מי הוא אותו נתנאל דרעי המסתורי? בשם מי הוא כותב? מתברר שאין לאף אחד מושג- לא לקבלן, לא למשרד השיכון, לא לפיקוד העורף, ולא לאנשינו- מי הוא אותו נתנאל דרעי הדובר בשמנו. אם מישהו בציבור יודע ומכיר- שיקום!

זוטות:

מטעויות לומדים

זכות גדולה נפלה בחלקי בפעם האחרונה שכתבתי. הזכות לטעות. בעקבות "הצריף השבדי האמצעי" זכינו ללמוד פרק בהיסטוריית הצריפים בסעד במאמרה של שושנה עברון. חשבתי לעצמי שיכול להיות שניתן למנף זאת לפינה קבועה- שתעסוק בפיינות החמד הקדמוניות של סעד, עבור "הדור אשר לא ידע את יוסף". יש מי שירים את הכפפה?

טרמפים- בהמשך למאמרים בעלון, יתכן ובאמת יש מקום לשנות נוהל זה, שהיה אולי טוב לשעתו, אך חברים שונים מרגישים שאינו הולם כיום. הנהלת הקהילה תדון בכך בקרוב.

כלבים – פרק ז'- בהנהלת הקהילה הוחלט שמי שאכן מתעלם מהחלטת האסיפה, ומאפשר לכלבו להסתובב משוחרר, יוטל עליו קנס בסך של 100 ₪. בתקווה שפעם אחת, אצל הראשון, תספיק. (ובתקווה שכלבו של מנהל הקהילה לא יהיה בבחינת "הדיוט קופץ בראש").

מה שלא עושה השכל, עושות הרגליים !

כך אבי ז"ל היה נוהג לומר. ולעיתים אני באמת בתחושה זו, שעם מחשבה מקדימה, היינו חוסכים עבודה רבה, ועוגמת נפש. הפעם הכוונה לגן המשחקים הצמוד לפעוטון אשל, וניצב על מערך צנרת ביוב. כשהמערכת נסתמת, הביוב גולש, ומציף את החול של מגרש המשחקים. מי ידחה מפני מה? הביוב גובר, ואין ברירה אלא להעתיק את מגרש המשחקים מספר מטרים דרומה, על צמחי הכיסוי שהנוי שתל וגידל בשנים האחרונות...

זבובים- היתה פעם מכה כזו?

בהחלט מגיע אות הצטיינות לשני הלוחמים הגדולים שלנו: אודי- במלחמתו ברימות הקטנות המתפתחות בזבל של הרפת, ויואל- ביירוט הגדולים. אנו מחזקים ידיכם. המצב אכן השתפר מאד (בקרב נצטרך לגדל כמה זבובים במעבדה, כדי להראות לילדים איך היה נראה פעם זבוב...).

סוף טוב הכל טוב- יעל שוהם ודוד לנדאו (חייל בודד מלוס-אנג'לס, המתגורר בסעד כבר שנתיים)- הודיעו בשעטו"מ ובמז"ט על חתונתם בטבת תשע"א. הזוג הצעיר יתחתן בסעד, ויגור (לפחות בשלב ראשון) בקיבוץ.

מהת life, אפר life!